

mere, som man ikke kjender en saadan Indskrænkning i det os nærmest liggende Land, nemlig Tydskland. I Tydskland indeholder Patentet udtrykkelig, at det ikke giver nogen Eneret paa Forhandling eller Brug eller Benyttelse af de patenterede Gjenstande. Derfor der nu gives Eneret ogsaa til Forhandling her, saa forekommer det mig, at de Handlende vilde blive stillede i en yderst ugunstig Stilling ligeoverfor de Handlende i Tydskland.

Seg kan ikke gaa ind paa Flertallets Endringsforslag med Hensyn til denne Forundersøgelse. Seg kan ikke skjønne rettere, end at Tilstandene da vil blive noget værre, end den for Diebliffet er. For Tiden bedømmer Ministeriet eller lader bedømme, hvorvidt en Opfindelse har noget Krav paa at kunne faae Patent og giver eller nægter da Patent, og Publikum veed da, at Opfindelsen har været Gjenstand for en Undersøgelse og slaar sig til No. med, at denne Undersøgelse dog har værnet Publikum mod det værste Humbug og de værste Tillegnelser af Andres Opfindelser. Men her bliver jo Forholdet nu dette, at denne Undersøgelse er ved Loven foreskrevet at have nogen Betydning med Hensyn til, om Opfindelsen er ny eller nyttig; det er der intet Ansvar for. Publikum vil imidlertid dog tro, at naar Kommissionen har givet et Patent og har den Pligt at undersøge, om Opfindelsen er ny eller nyttig, saa har den ogsaa et Ansvar derfor, og at der i den Henseende ligger et Værn i Kommissionens Undersøgelse. Men dette Værn kan slet ikke tilveiebringes, lige saa lidt som det har kunnet tilveiebringes andetsteds. Det er ikke muligt for en Kommission her i Landet, bestaaende af 3 Mænd, at afgjøre, hvorvidt den Opfindelse, der fremlægges, er ny, og den er heller ikke istand til paa nogen Maade at afgjøre, hvorvidt den vil være nyttig eller virkelig, som det kaldes i Lovforslaget. „Virkelig“ er nu et vagt Udtryk. Hvad forstås ved en „virkelig“ Opfindelse. Seg antager, at der ved Ordet „virkelig“ forstås en Opfindelse, som er ny eller ikke tidligere er patenteret — eller om hvortil Kommissionen i alt Fald ikke veed, at den tidligere er patenteret — og som dog synes at have nogen Betydning. Saaledes forstaar jeg Ordet „virkelig“; men det er mig ikke ganske klart, om det omfatter Mere eller Mindre. En saadan Undersøgelse skal altsaa, ligesom tidligere har været Tilfældet, gaa forud, og den bliver ikke det Allermindste bedre, fordi de Mænd, der skulle bedømme den, hverken vilde have Evne eller Midler til paa nogen Maade at overse og afgjøre det Spørgsmaal, hvorvidt Opfindelsen er virkelig, eller hvorvidt den er ny. Dertil hører et ganske andet Apparat, som forøvrigt i andre Lande har viist sig at være fuldkommen utilstrækkeligt, og som vi sandelig hverken have Kræfter eller Penge til at bringe tilveie her i Landet; og der er da heller ingen Grund til at anstaafe et saadant Apparat for de Hundrede Patenter eller saa omtrent,

der aarligen søges her i Landet, skjøndt der jo nok vil komme nogle flere til. Men hvad der i Særbesked forekommer mig saa uheldigt, naar man vil optage denne Bestemmelse af det Forslag, som er indgivet af Ingenieurerne i Tydskland, er det, at der jo mangler den ene Halvdel af Forslaget; der mangler netop en Appellationsinstans som denne Domstol i Leipzig, som den høttærede Ordfører omtalte. Naar en saadan ikke er tilstede, vil jo denne Kommission aldeles vilkaarlig kunne afgjøre, hvorvidt en Opfindelse er ny og virkelig, for at bruge dette Udtryk; thi hvilken Appel er der da? Hvorledes skal Opfinderen faae Afgjørelsen underkendt? Ja, han skal henoende sig til Indenrigsministeren; men denne har jo da allerede opbrugt sine Sagkyndige, og hvorledes skal da Indenrigsministeren afgjøre det Spørgsmaal, som hans Sagkyndige, til hvem vi dog Alle vide, at Indenrigsministeren maa henvende sig, allerede have afgjort. Er der den mindste Betryggelse for Opfinderen imod, at han ikke bliver aldeles vilkaarlig afsjitt med en Opfindelse, som virkelig kan være nyttig og god? I den Henseende skal jeg nu bringe i Erindring, hvad den ærede Minister nys sagde, at det er et meget vanskeligt Spørgsmaal at afgjøre, hvorvidt der ikke i en tilshyneladende ubetydelig Ting, hvorpaa der søges Patent, kan ligge Spiren til en stor, nyttig og vigtig Opfindelse, og hvorvidt denne altsaa vil komme frem, afhænger af disse 3 Mænds Skjøn, med Hensyn til hvilket det ingen Appel er. Det forekommer mig, at det er at gjøre Lovforslaget endnu ringere, end det var, saaledes som det blev forelagt, i det Mindste vil denne Forandring ikke forbedre det. Seg vil saa gjerne unde den polytekniske Lærestanstalt baade Syn og ti Tusinde Kroner; jeg finder, at den meget vel kan fortjene dem; men, naar vi have en saadan Anstalt til at bedømme Patenter, og vi derigjennem søge et Værn for, at der ikke bliver givet Patent paa aldeles unyttige Ting eller paa Andres Opfindelser, og den saar Betaling derfor, da synes jeg, at det paa den anden Side ogsaa er ønskeligt, at den tillige faar et Ansvar, saaledes at man dog veed, hvem der har Ansvaret for, at den og den Ting er bleven patenteret, eller for, at den og den Ting ikke er bleven det. Der indsetter man en Forundersøgelse og giver den paa en Maade et Stempel fra Regeringens Side med Hensyn til at afgjøre, om Opfindelsen er virkelig og ny eller ikke, men skræftrer saa med det Samme i selve Loven Undersøgelseskommissionen at have noget Ansvar med Hensyn til Afgjørelsen. Opfinderen har ikke nogen Appel, som har Noget at betyde ligeoverfor denne Afgjørelse, og Publikum har ikke deri noget Værn imod at blive overdænget med unyttige Ting, men Publikum maa ligesuldt efter Lovforslaget bære alle Ulemper af de Processer, der vilde opstaa, naar En tilegner sig en Opfindelse af Noget og har faaet